

KIRILMAYAN

Kami Garcia

Çeviri
Atilla İzgi Turgut

 epsilon®

Alex, Nick ve Stella'ya
Yarattığım hayali dünyalardan hiçbiri sizinle paylaştığım
gerçek dünya ile kıyaslanamaz.

1. UYURGEZER

Çıplak ayaklarım ıslak toprağa gömülürken, yerin altındaki ölülerin çürümüş bedenlerini düşünmemeye çalıştım. Bu küçük mezarlığın etrafından defalarca geçmiştim ama buraya asla gece gelmemiş, daima dışından yürümüş-tüm.

Şimdi mezarlığın demir kapılarının dış tarafında olmak için neler vermezdim.

Ay ışığında yıpranmış mezar taşlarının önü sanki çimle kaplanmış gibi görünüyordu ama aslında kocaman tabutların kapaklarının üzerlerini çim bürümüştü.

Arkamda bir yerde bir dal çatırdadı ve ben hızla geri döndüm.

“Elvis?” Kedimin gri ve beyaz çizgili kuyruğundan bir iz aradım.

Elvis evden hiç kaçmazdı, kapıyı açtığımda genellikle bacaklarımın arasında dolanır ama dışarı çıkmazdı - ta ki bu geceye kadar. Koşarak o kadar çabuk uzaklaşmıştı ki ayakkabılarımı yanıma alacak vaktim bile olmamıştı. Onu sekiz blok boyunca takip etmek zorunda kaldım ve sonunda kendimi burada buldum.

Ağaçların arasından fısıltılar geldi ve ben donakaldım.

Kapıların diğer tarafında, üzerinde mavi-gri Georgetown Üniversitesi kazağı olan bir kız mezarlığın dışındaki sokak lambasının zayıf ışığının altından geçti. Arkasından arkadaşları ona yetişti. Kahkahalar atarak ve yalpalayarak yolun aşağısına doğru yürüdüler. Üniversitenin akademi binasına ulaştılar ve içeri girerek gözden kayboldular.

Mezarlığın, üniversite kampüsünün içinde olduğunu unutmuştum. Daha içerilere doğru yürüdükçe sokak lambalarının ışıkları ağaçların arkasında kaldı ve bulutlar mezarlığın gölgelerle kaplanmasına yol açtı. Bana eve dönmemi söyleyen zihnimdeki fısıltıları duymazdan geldim.

Görüş alanımda bir şey hareket etti - beyaz bir ışık çakması.

Artık tamamen kapkara olan taşlara bakındım.

Hadi ama Elvis. Neredesin?

Beni hiçbir şey karanlıktan daha fazla korkutamazdı. Karşıma neyin çıkacağını bilmeyi severdim ve karanlıkta bir şeyler rahatlıkla saklanabilirlerdi.

Başka şeyler düşün.

Farklı şeyler düşünmeye fırsat kalmadan aklıma yaşadığım bir olay geldi...

Gözlerimi kırıştıtarak uykudan uyandığımda annem başım-

da bekliyordu. Gözlerinde panikle parmağını dudaklarına götürüp bana sessiz olmamı işaret etti. Onunla birlikte kıyafetlerini koyduğu dolaba doğru giderken ayaklarımın altındaki zemin soğuktu.

Duvardaki tahta panoyu çekip ufak bir boşluğu ortaya çıkardı ve, “Evide biri var,” diye fısıldadı. “Ben geri dönene kadar burada kal. Sakın sesini çıkarma.”

Sıkışarak içeri girdim ve o da panoyu yerine yerleştirdi. Daha önce hiç bu kadar karanlık bir ortamda bulunmamıştım. Avcumu dayadığım panonun bir noktasına odaklanmaya çalıştım ama hiçbir şey göremedim.

O yüzden gözlerimi sımsıkı kapadım. Evin içinden çeşitli sesler geliyordu. Merdivenler gıcırıyor, mobilyalar çekiliyordu ve belli belirsiz insan sesleri duyuyordum. Ve kafamda bin bir düşünce dönüp duruyordu.

Ya annem geri gelmezse?

Oradan çıkıp çıkamayacağımı bilemediğim için dehşete düşmüştüm. Elimi tahta panoya dayamaya devam ettim. Düzensiz nefes seslerimi dinledim ve evde her kim varsa bunları onun da duyacağını düşündüm.

Sonunda avucumu yasladığım tahta yana kaydı ve içeri zayıf bir ışık huzmesi girdi. Annem bana uzanarak davetsiz misafirlerin kaçtığını söyledi. Beni elbise dolabından çıkardığında kendi kalp atışlarımın ötesinde bir şey duyamıyor ve karanlığın o ezici ağırlığından başka bir şey düşünemiyordum.

Bu olay olduğunda yalnızca beş yaşındaydım ama o boşlukta geçirdiğim zamanın her anını hatırlıyordum. Bu, havanın çok bunaltıcı olduğunu hissetmeme yol açtı. Bir yanım eve gitmek istedi. Kedim yanımda olsa da olmasa da.

“Elvis, her neredeyse çabuk ortaya çık!”

Önümdeki mezar taşlarının arasında bir şey hareket etti.

“Elvis, sen misin?”

Haç şeklindeki mezar taşının ardından bir silüet ortaya çıktı.

Havaya sıçradım ve küçük bir çığlık attım. “Özür dile-
rim.” Sesim titriyordu. “Kedimi arıyordum.”

Yabancı tek kelime bile etmedi.

Seslerin sersemletici bir şekilde arttığını duyabiliyordum - dallar kırılıyor, yapraklar hışırdıyor ve kalbim deli gibi atıyordu. Annemle birlikte seyrettiğim faili bulunamayan yüzlerce cinayet programı aklıma geldi. Çoğu tam olarak şöyle başlıyordu: Kız olmaması gereken bir yerdeydi ve yalnız başıyandı, ona saldırmak üzere olan kişiye bakakalmıştı.

Bir adım geri çekildim. Ayağım çamura battı ve sanki yer beni bileğimden yakalayıp oraya sabitledi.

Lütfen bana zarar verme.

Aniden bir rüzgâr esti ve yabancının omuzlarına düşen saçlarını savurdu ve eteklerinin uçuşup bacalarının ortaya çıkmasına neden oldu.

Kadın bacakları.

İçimi bir rahatlama dalgası kapladı. “Gri-beyaz renkli bir Siyam kedisi gördün mü? Bulduğumda onu öldüre-
ceğim.”

Sessizlik.

Ay ışığı elbisesinin üzerine vurdu ve üzerindeki bir elbise olmadığını fark ettim. Gecelik giyiyordu. Üzerinde gecelikle kim mezarlıkta dolaşırdı ki?

Deli biri.

Ya da uyurgezer biri.

Bir uyurgezeri uyandırmamanız gerekir ama onu gecenin yarısı burada yalnız başına da bırakamazdım.

“Hey! Beni duyabiliyor musun?”

Kız kımıldamadı ve sanki yüz hatlarımı karanlıkta görebilirmiş gibi gözlerini dikip bana bakmaya devam etti. İçime garip bir his yayıldı. Onun sinir bozucu bakışlarından kurtulmak için başka yere bakmak istedim.

Bakışlarım haç şeklindeki mezar taşının alt kısmına doğru kaydı.

Kızın da ayakları benimkiler gibi çıplaktı ve yere temas etmiyorlarmış gibi görünüyordlardı.

Diğer olasılığın gerçek olmamasını dileyerek gözlerimi güçlkle kırpıştırdım. Bu, ay ışığı ve gölgelerin oluşturduğu bir yanılsama olmalıydı. Çamura batmış ayaklarıma bir göz attım ve sonra tekrar onunkilere baktım.

Solgun ve temizdiler.

Beyaz bir tüy yumağı hızla onun önünden geçti ve bana doğru koştu.

Elvis.

Uzaklaşmasına fırsat vermeden onu kaptığım gibi kucağıma aldım. Bana tısladı, onu yere bırakana kadar dönüp durdu ve beni tırmalamaya çalıştı. Sonra da hızla koşarak kapının altından kaçıp gitti. Kalbim yerinden fırlayacakmışçasına çarpmaya başladı.

Dönüp tekrar haç şeklindeki mezar taşına baktım.

Kız gitmişti. Yer dümdüzdü ve çamur tabakasında hiç iz yoktu.

Mezarlığı boylu boyunca geçerken ve beyaz gecelikli

kızın neden burada olduğunu anlamaya çalışırken damarlarımdaki kan çekilir gibi oldu.

Sessizce kendime hayaletlere inanmadığımı hatırlatıp durdum.

2. İLK ADIM

İyi aydınlatılmış yürüyüş yoluna ulaştığımda Elvis hâlâ ortalıklerde yoktu. Omzuna attığı sırt çantası ile yanımdan geçmekte olan çocuk ayaklarımın çıplak olduğunu ve bileklerime kadar çamura bulandığını fark edince bana garip bir bakış fırlattı. Muhtemelen benim birilerinin elinden kaçan bir rehine olduğumu düşünmüştü.

O Caddesine varana kadar ellerimin titremesi durmadı. Caddeye geldiğimde kampüsün gölgeleri sona erdi ve DC trafiğinin ışıkları başladı. Bu gece Şeytan filmindeki merdivenlerde fotoğraf çektiren turistler bile güven vericiydi.

Aniden mezarlığın kilometrelerce geride kaldığını hissettim ve ikinci defa kendi kendime tahminlerde bulunmaya başladım.

Mezarlıktaki kız, hayalet filmlerindeki gibi belirsiz ve saydam değildi. Sıradan bir kız gibi görünüyordu.

Tabii havada süzülmesi hariç.

Yoksa süzülüyor muydu?

Belki de ay ışığı üzerine vurduğu için öyle görünmüştü. Ve belki kızın ayakları, bastığı yer kuru olduğu için çamurlu değildi. Konservelerdeki sardalyalar gibi sıra sıra dizilmiş evlerin bulunduğu mahalleme geldiğimde, kendimi bunun düzinelerce açıklaması olabileceğine ikna ettim.

Elvis evimizin basamaklarına yayılmış yatıyordu. Uysal ve sıkkin görünüyordu. Ona bir ders vermek için onu dışarıda bırakmayı aklımdan geçirdim ama bu aptal kediyi seviyordum.

Annemin onu bana hediye ettiği günü daha dün gibi hatırlıyorum. O gün eve ağlayarak dönmüştüm, çünkü babalar günü için herkes babasına hediyeler yapmıştı ama sınıfta babası olmayan tek çocuk bendim. Benim babam ben beş yaşındayken çekip gitmiş ve arkasına bile bakmamıştı. Annem gözyaşlarımı sildi ve, "İddiasına varım ki bugün bir yavru kediyeye sahip olan sınıftaki tek çocuk da sensin," dedi.

Elvis sayesinde en berbat günlerimden biri en harika günlerimden birine dönüşmüştü.

Kapıyı açtım ve içeriye girmesini işaret ettim. "İçeri girmene izin verdiğim için şanslısın."

Ev domates ve sarımsak kokuyordu ve koridorda annemin sesi yankılandı. "Bu hafta sonu için planlarım var. Önümüzdeki hafta için de. Üzgünüm ama kapatmalıyım. Sanırım kızım eve geldi. Kennedy, sen misin?"

"Evet anne."

"Elle'lerde miydin? Neredeyse seni aramak üzereydim."

Telefonu kapattığı anda ben de içeri doğru adım attım.
“Tam olarak değil.”

Bana bir bakış fırlattı ve elindeki tahta kaşık kayıp yere düşerek beyaz yer karolarının kırmızı sosla kaplanmasına neden oldu. “Ne oldu?”

“İyiyim. Elvis kaçtı ve onu bulup yakalamam çok zaman aldı.”

Annem hızla yanıma geldi ve tırnak izlerini inceledi. “Bunu Elvis mi yaptı? Daha önce kimseyi tırmalamamıştı.”

“Sanırım onu kucağıma aldığımda korktu.”

Bakışları çamur kaplı ayaklarıma doğru kaydı. “Nere-deydin?”

Annemin gece dışarı çıktığımda bana ders vermesine hazırlıklıydım: Daima cep telefonunu yanında taşı, yalnız yürüme, iyi aydınlatılmış yerlerden git. Ve en sevdiği kısım da şuydu: Önce bağır sonra soru sor. Bu gece bunların hiçbirini yapmamıştım.

“Eski Cizvit mezarlığı?” Cevabım kulağa daha çok bir soru gibi gelmişti. Sanki ona buna ne kadar sinirleneceğini sormuşum gibi.

Annem kaskatı kesildi ve sonunda derin bir nefes aldı. “Geceleri asla bir mezarlığa gitmem,” dedi, sanki bunu daha önce binlerce defa söylemiş gibi otomatik bir şekilde söylemişti. Ama öyle değildi.

“Aniden batıl inançlı mı oldun?”

Başını hayır anlamında salladı ve bakışlarını kaçırdı. “Elbette olmadım. Geceleri o tür تنها yerlerin tehlikeli olduğunu bilmek için batıl inançlı olmaya gerek yok.”

Bu geceki ders için bekledim.

Onun yerine bana ıslak bir havlu uzattı. “Ayaklarını sil ve bunu çöpe at. Çamaşır makinemde mezarlıktan gelen çamurun kiri olsun istemiyorum.”

Annem içinde birçok gereksiz şey olan çekmeceyi didik didik arayarak yaramazlık günlerimden kalma kocaman bir sargı bezi buldu.

Konuyu değiştirebilme umuduyla, “Telefonda kiminle konuşuyordun?” diye sordum.

“Sadece şirketten biri.”

“Sana çıkma teklif eden *biri* mi?”

Koluma odaklanarak kaşlarını çattı. “Kimseyle çıkmakla ilgilenmiyorum. Bana bir kırık kalp yeter.” Dudağını ısır-
dı. “Yani kastettiğim...”

“Ne kastettiğini biliyorum.” Babam evi terk ettikten sonra annem aylarca ağlayarak uyumuştı. Bazı geceler hâlâ ağladığımı duyabiliyordum.

Kolumu sardıktan sonra, o marinara sosunu hazırlama-
ya devam ederken ben de tezgâhın üstüne oturdum. Onu yemek yaparken izlemek rahatlatıcıydı. Bu, mezarlığı çok geride bıraktığım hissine kapılmama neden oldu.

Ateşin üstündeki çelik kabı almadan önce parmağını içine daldırıp sosun tadına baktı.

“Anne, kırmızı pul biber koymayı unuttun.”

“Doğru.” Başını salladı ve zorla bir kahkaha attı.

Annem kendini Julia Child ile bir tutabilirdi ve mari-
nara sosu onun imzası gibiydi. Sosun gizli tarifini unut-
maktansa kendi ismini unutmayı tercih ederdi. Pul biberi unuttuğunu ona hatırlatmışım ama bu kendimi suçlu his-
setmeme neden oldu. Belki de o anda beni çözölemeyen
cinayet programlarından birinde hayal ediyordu.

Tezgâhtan aşağı atladım. “Resim yapmak için yukarıya çıkıyorum.”

Endişeli bir şekilde mutfak penceresinden dışarı baktı. “Hmm... bu iyi bir fikir. Muhtemelen bu kendini iyi hissettirecektir.”

Aslında resim yapmak bana hiçbir şey hissettirmezdi. Amaç da buydu.

Elimi kâğdım üzerinde hareket ettirirken problemlerim yok oldu ve kısa bir süreliğine bir yerlerde ya da başka *biriydim*. Çizimlerim sadece benim görebildiğim bir dünyayla doluydu - bir çocuk sırtında kâbuslarıyla dolu bir çuval taşıyordu ve arkasında çuvalından dökülen parçalar bırakıyordu ya da ağzı olmayan bir adam karanlıkta kırık bir daktilonun tuşlarına basıp duruyordu.

Tıpkı şimdi üzerinde çalıştığım resim gibi.

Şövalemin önünde durdum ve çatıya tünemiş, tek ayağı kenardan sarkan bir kız çizdim. Yüzünde korku dolu bir ifadeyle aşağı bakıyordu. Kızın narın, mavi-siyah kırlangıç kanatları vardı. Kanatların çıktığı yerlerdeki kumaş yırtıktı ve sanki sırtından ağaç dalları fişkırmış gibi görünüyordu.

Bir yerde okumuştum. Eğer bir kırlangıç çatına yuva yaparsa bu sana iyi şans getirmiş. Ama bu yuvasını terk edecek olursa eline şanssızlıktan başka hiçbir şey geçmezmiş. Diğer birçok şey gibi, bir kuş sana bereket ya da lanet getirebilir ve bu, kanatları olan kızın iyi bildiği bir gerçektir.

Kızı düşünerek uyudum. Eğer uçamayacak kadar korkaksa kanatları olmasının ne anlamı vardı ki?

Sabah bitkin bir halde uyandım. Rüyalarımda mezar-

lıklarda uçan uyurgezer kızlar gördüm. Elvis yanımdaki yastığın üzerine kıvrılmıştı. Kulaklarının arkasını kaşardım ve o da yataktan yere zıpladı.

Öğleden sonra Elle gelene kadar kendimi yataktan kaldıramadım. Gelmeden önce asla beni arama zahmetinde bulunmazdı. Elle'in kesinlikle birinin onu görmek istemeyeceği aklına bile gelmezdi. Bu, onunla yedinci sınıfta tanıştığımızdan beri gıpta ettiğim bir özelliği idi.

Şimdi yatağımın üzerindeki abur cubur denizinin içinde yayılmış elindeki derginin sayfalarını karıştırıyordu. Ben de şövalemin önünde duruyordum.

“Bu akşam çocuklarla sinemaya gideceğiz,” dedi Elle. “Ne giyeceksin?”

“Sana evde kalacağımı söylemiştim.”

“Mezun olduğumuzda ancak iki senelik bir yüksekokula gidebilecek bir çocuk yüzünden mi?” diye sordu Elle, önemseydiği kişilerin canını yakmak gibi bir hata yapan insanlar için sakladığı o tehlikeli ses tonuyla konuşmuştu.

İçim burkuldu. Üzerinden bir kaç hafta geçmiş olmasına rağmen acım hâlâ çok tazeydi.

“Çünkü gece pek iyi uyuyamadım.” Mezarlıkta olanları anlatmış, hikâyenin kızla ilgili kısmını es geçmiştim. Eğer yeniden onu düşünmeye başlayacak olursam bu gece de kötü rüyalar görmem kaçınılmazdı.

“Öldüğün zaman uyuyabilirsin.” Elle dergiyi yere fırlattı. “Ve her hafta sonu odana kapanıp kalamazsın. Utanması gereken sen değilsin.”

Elimdeki kara kalemı yerdeki kutunun içine attım ve ellerimi üzerimdeki tuluma sürerek sildim. “Erkek arkadaşımın seninle sınavlarda senden kopya çekebilmek için

birlikte olduğunu öğrenmek ve buna izin vermediğini için terk edilmek oldukça aşağılayıcı bir durum.”

Okuldaki en tatlı çocuklardan birinin tarih notlarını yükseltmek ve böylece futbol takımından kovulmaması için ona yardım etmemi istediğinde şüphelenmeliydim. Özellikle söz konusu bir yetiştirme yurdundan diğerine geçip duran Chris olunca. Ama ona yıllardır vurgundum. Yine de tarih dersinde ve diğer derslerde en yüksek not ortalamasına sahip öğrenci olarak beni seçmesi çok mantıklıydı.

Ama Chris'in bunun nedenini bildiğini fark edememişim.

İlkokula başladığım yıllarda hafızam kendini göstermeye başlamıştı. Sonrasında fotoğraflık bir hafızaya sahip olduğum ortaya çıktı ve çocuklar metin dolu sayfaları birkaç saniye içinde hafızama kazımamın çok harika olduğunu düşündüler. Ta ki büyüene ve onlardan daha yüksek not almak için çok çalışmak zorunda olmadığımı anlayana kadar. Yedinci sınıfa geçtiğimde bu “adil olmayan avantajımı” saklamayı öğrendim. Bu tanım, öğrencilerin ve velilerinin öğretmenlerime benim hakkımda sızlandıkları zaman kullandıkları tabirdi.

Bugünlerde sadece birkaç arkadaşım bundan haberdar. En azından ben öyle sanıyorum.

Chris herkesin zannettiğinden daha zekiydi. Söz konusu tarih dersi -ve ben- olunca zaman harcamaktan çekinmedi. Üç hafta. Beni öpmesi tam üç haftasını almıştı. Bana kız arkadaşı olduğumu söylemesi için de onun üzerinden iki hafta daha geçmesi gerekti.

Bir hafta sonra da yarıyıl sınavında benden kopya çekmesine izin vermemi istedi.

Onunla okulda karşılaşmak ve yarım yamalak ettiği özürlerle beni köşeye sıkıştırdığında iyiymişim gibi davranmak oldukça güçlü. “Seni incitmek istemedim Kennedy. Ama okul benim için, senin için olduğu kadar kolay değil. Buradan kurtulmamın tek çaresi burs alabilmem. Bunu anlamışsındır sanırım.”

Bunu çok iyi anlamıştım. O yüzden bu gece onunla karşılaşmak istemiyordum.

“Ben gelmiyorum.”

Elle içini çekti. “O gelmeyecek. Takım bu hafta deplasmanda oynayacak.”

“Tamam. Ama onun ezik arkadaşlarından biri orada olursa hemen sinemayı terk ederim.”

Çantasını aldı ve suratına kendini beğenmiş bir gülümseme kondurup banyoya gitti. “Hazırlanmaya başlıyorum.”

Ben de tırnaklarımın arasındaki kara kalem parçalarını çıkarmalıydım. Eğer bir araba tamircisi gibi görünmek istemiyorsam tırnaklarımın arasını iyice fırçalamalıydım. Kolumdaki koca sargı bezi zaten yangından kurtulmuş biri gibi görünmeme neden oluyordu. En azından sinema karanlık olacaktı.

Evin kapısı güm diye açıldı ve bir dakika sonra koridor da annem belirdi. “Bu gece evde misin?”

“Keşke olsaydım.” Başımla banyoyu işaret ettim. “Elle onunla sinemaya gitmem için ısrar ediyor.”

“Ve senin için sorun yok, öyle mi?” Annem normal bir ses tonuyla konuşmaya çalışmıştı ama endişeli olduğunu biliyordum. Haftalar boyunca bana brownie’ler pişirip, Chris’ten ayrıldığı için döktüğüm gözyaşlarına tanık olmuştu.

“Chris orada olmayacak.”

Gülümsedi. “Kulağa tehlikeli geliyor. İyi zaman geçirmek için risk almalısın.” Sonra yüz ifadesi değişti ve sadece geldi. “Paran var mı?”

“Otuz dolar.”

“Cep telefonunun şarjı dolu mu?”

Komodinimi işaret ettim ve fişe takılı telefonumu gösterdim. “Evet.”

“Kimse içki içecek mi?”

“Anne, sinemaya gidiyoruz, partiye değil.”

“Eğer bir sebepten orada içki olursa- ”

Sonrasını ezberden söyleyerek lafını kestim. “Seni arayacağım ve gelip beni alacaksın. Soru sormak yok, mazeret yok.”

Tulumumun askısını çekti. “Bunu mu giyeceksin? Şık görünüyorsun.”

“Paspal kıyafet modası geri geliyor. Ben de en büyük takipçisiyim.”

Annem şövalenin yanına geldi. Kolunu boynuma doladı ve başını başıma yasladı. “Çok yeteneklisin ve ben düz çizgi bile çizemem. Bu yeteneğini benden almadığın çok belli.”

Bu genetik özelliği alabileceğim diğer kişiyi görmezden geldik.

Ellerimdeki siyah kara kalem izlerine baktı. “Dünyayı sarsacak yeteneğini bir kenara bırakıp gidip duş alsan fena olmaz.”

“Katılıyorum.” O sırada Elle banyodan çıktı. Dar kotu ve tek omzu düşük bluzu ile fazlasıyla hazır görünüyordu. Bu gece flört etmek istediği çocuk her kimse, onu kesin-

likle fark edecekti. Sinemaya gelen diğer çocukların da gözünden kaçmayacağına emindim. Karmaşık bir atkuyruğu ve hiç denecek kadar az makyajı olsa da Elle dikkat çekici bir kızdı.

Aramızdaki başka bir fark daha.

O çıkınca banyoya ben girdim. Benim kendimle ilgili beklentilerim ona göre daha düşüktü. Tırnaklarımın arasındaki kara kalem artıklarından kurtulmak benim için yeterince büyük bir zaferdi.

Banyodan çıktığımda annem ve Elle aralarında fısıldaşıyorlardı.

“Büyük sır ne?”

“Hiçbir şey.” Annem elinde tuttuğu alışveriş torbasını havaya kaldırdı. “Sadece senin için bir şey aldım. Onlara ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Psişik güçlerimin bir kanıtı.”

Torbanın üzerindeki logoyu tanıdım. “Onlar tahmin ettiğim şeyler mi?”

Omuz silkti. “Bilmiyorum...”

Kutuyu çıkardım ve kapağını yere fırlattım. İçinde kâğıtlara sarılı, yanları tokalı, deri bantlı siyah bir çift çizme vardı. Onları birkaç hafta önce alışveriş yaparken görmüştüm. Mükemmellerdi - farklıydılar ama aşırı da farklı değillerdi.

Her gün giydiğim siyah kotlarımı ve soluk renkli tişörtlerimi kastederek, “Üniformana uygun olduklarını düşündüm,” dedi.

“Her şeyle çok güzel duracaklar.” Çizmeleri kutudan çıkardım ve ayağıma giyip aynanın karşısına geçtim.

Elle başıyla onaylayarak, “Kesinlikle harika,” dedi.

“Büyük ihtimalle üzerinde bornoz yokken daha iyi duracaklar.” Annem elindeki rimeli salladı. “Biraz da rimel nasıl olur?”

Rimelden nefret ediyordum. Suç mahallindeki parmak izlerinden farksızdı. Eğer ağlayacak olursan akan rimelin izinden kurtulmak imkânsızdı ve bu, neredeyse herkesin önünde ağlamak kadar utanç verici bir durumdur.

“Sadece sinemaya gidiyoruz, ayrıca o şey ne zaman sürsem yüzümün her tarafına bulaşıyor.” Ya da saatler sonra, bunu zor yoldan öğrenmişim.

“Ufak bir hilesi var.” Annem rimel fırçasını sallayarak önümde durdu. “Yukarı bak.”

Daha çok Elle’e ama daha az “komşu kızına” benzeyeceğimi umarak pes ettim.

Elle annemin omzunun üzerinden uzanarak rimeli nasıl uyguladığını kontrol etti. “Böyle kirpiklerim olması için neler vermezdim ve sen kıymetini biliyorsun.”

Annem bir adım geri çekildi ve eserine hayranlıkla baktı. Sonra Elle’e dönüp “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Nefis.” Elle kendini dramatik bir şekilde yatağa attı. “Bayan Waters tanıdığım en havalı insansınız.”

Odadan dışarı çıkarken “Gece yarısı olmadan evde olun yoksa daha az havalı olurum,” dedi.

Elvis köşeden beni dikizliyordu.

Onu almak için ona doğru yürüdüm. Bir an donakaldı, bakışları bana sabitlenmişti. Sonra dönüp son hızla koridora doğru kaçtı.

“Kral’ın nesi var?” diye sordu Elle. Bu, Elvis için kullandığı en sevdiği takma isimdi.

“Garip davranıyor.” Detaya girmek istemedim.

Mezarlığı ve beyaz gecelikli kızı unutmak istiyordum. Ama kızın ayaklarının yerden kesilmiş halini ya da kendimi onu düşünmekten alamamamın bir nedeni olması gerektiği hissini zihnimden de çıkarıp atamıyordum.